

Lore gozoena

Kolore guztietako lorez betetako belardi batean, erlauntza langile bat zegoen.

Erle asko bizi ziren bertan: Bruna, Peca, Voladora… eta baita Marina ere, hego distiratsuak zituen erle txiki bat.

Goizero, eguzkia irteten zenean, erle guztiak nektar bila joaten ziren.

“Zum, zum! Lanean hasi gaitezen!” esan zuen erle erreginak.

Erleek lore horiak, urdinak eta gorriak bisitatzen zituzten, eta erlauntzera itzultzen ziren hankak polenez beteta.

Baina Marinak arazo txiki bat izan zuen.

Lore oso gozo bat aurkitu zuenean, pentsatu zuen:

“Hori nirea bakarrik da”.

Eta ez zien ezer esan beste erleei.

Egun batean, mitxoletez eta izpilikuz betetako zelai erraldoi bat aurkitu zuen.
Ezti asko eta asko egiteko adina nektar zegoen.

Marinak hankak, bizkarra eta baita burua ere nektarrez estali zituen… baina ez zion inori esan.

“Esaten badiet, denak etorriko dira”, pentsatu zuen.

Gau hartan, erle guztiak erlauntzera itzuli zirenean, besteak pixka bat nekatuta zeuden.

“Ez dugu lore askorik aurkitu gaur…” esan zuen Brunak.

Marinak ez zuen ezer esan.

Baina hurrengo egunean zerbait arraroa gertatu zen.

Haize bortitz batek belardiko lore guztiak mugitu zituen… eta Marinak aurkitutako zelaia desagertu egin zen.

Mitxoletek petaloak galdu zituzten, eta izpilikua makurtu egin zen.

Marina oso triste zegoen.

“Partekatu izan banu… denok elkarrekin ezti asko egingo genukeen”, hasperen egin zuen.

Orduan, Brunak hanka bat jarri zion sorbaldan.

“Erlauntzean, sekretua talde-lana da”.

Egun berean, hegan ari zirela, Pecak oihu egin zuen:

“Lorez betetako almendrondo bat aurkitu dut!”

Eta oraingoan, Marinak gauzarik garrantzitsuena egin zuen:

“Zum, zum! Zatozte denok! Nektar nahikoa dago guztiontzat!”

Erleek barre egin, hegan egin eta elkarrekin lan egin zuten erlauntza ezti urreztatuz bete arte.

Eta Marinak zerbait oso gozoa aurkitu zuen:

Partekatutako eztiak beti du zapore hobea.